

Arrest

nr. 159 745 van 12 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 februari 2015, als bloedverwant in neergaande lijn van een Spaanse onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 juli 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 4 augustus 2015 ter kennis gebracht en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.02.2015 werd ingediend door:

Naam: [M. M.]

Voornaam: [L. R.]

Nationaliteit: Ecuadoriaans

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attest dd. 04.02.2015 vanwege het OCMW Antwerpen waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag. Er werd geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- attest dd. 14.04.2015 vanwege het Ecuadoriaans kadaster waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Ecuador. Dit attest zegt echter niets over eventuele andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, inkomsten uit werk, ...). Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Bovendien, gezien betrokkene voorafgaand aan zijn huidig verblijf in België, woonachtig was in Spanje, en betreffende deze periode geen bewijzen van onvermogen voorlegt, is op onvoldoende wijze bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is.

- attest dd. 27.04.2015 vanwege het stadsbestuur te Madrid waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest afgeschreven was in Spanje. Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat hij op dat moment inderdaad reeds woonachtig was in België. Uit dit attest blijkt niet dat betrokkene onvermogen is, noch dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

- loonfiches en arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origing financieel ten laste te was van de referentiepersoon, en niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Aangezien verzoeker afkomstig is van Ecuador en hij enkele attesten heeft voorgebracht waaruit blijkt dat hij geen eigendommen heeft in Equator alsook dat hij reeds geruime tijd niet meer woonachtig is in Madrid zoals bevestigd werd door de verantwoordelijke van de stadsdiensten aldaar.

Dat de persoon bij wie verzoeker woonachtig is, zijnde Mevrouw [M. C. A. C.] een arbeidsovereenkomst voorbrengt voor onbepaalde duur dewelke ingegaan is op 01/01/2011 en dat zij ter vervulling van haar dossier loonbrieven kan bijvoegen voor de maanden januari, februari, maart, april, mei en juni 2015 waaruit blijkt dat zij elke maand ongeveer een bedrag geniet van 1.000,00 euro en dat verder een bewijs voorgebracht wordt van de E-kaart van Mevrouw [M. C. A. C.] waaruit haar identiteit blijkt.

Dat er door de verantwoordelijke van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en maatschappelijke integratie gesteld wordt dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen is en dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaandelijk aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon en dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat.

Dat dit alles duidelijk tegen gesproken wordt door de arbeidsovereenkomst dewelke door verzoeker werd bijgevoegd alsook de bewijzen van inkomsten voor de periode van januari tot juni 2015.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor maatschappelijke integratie met deze gegevens duidelijk geen rekening heeft gehouden en wanneer hij het dossier grondig had bekeken men zou kennis genomen hebben van deze gegevens en men zeker en vast op dat ogenblik tot een andere beslissing zou zijn gekomen en men zeker niet zou gesteld hebben dat er niet bewezen was dat de referentiepersoon niet van de Belgische staat zou leven.

Dat de bestreden beslissing dan ook werd getroffen op een onduidelijke manier en manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en zorgvuldigheidsplicht zodanig dat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Aangezien de verwerende partij stelt dat er een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het bevel om het grondgebied te verlaten diende afgeleverd te worden gezien er niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden gesteld door artikel 40bis paragraaf II eerste lid ten derde van de wet van 15/12/1980.

Dat verzoeker echter de nodige bewijsstukken voorgebracht heeft waaruit blijkt dat de referentiepersoon met wie hij woonachtig is op het adres te 2100 Antwerpen, [...], wel degelijk tewerkgesteld is en niet afhankelijk is van de Belgische staat.

Dat zulks duidelijk mag blijken uit de bewijzen van loon dewelke voorgebracht werden voor de periodes van januari tot en met juni 2015.

Dat wanneer men het dossier grondig had bestudeerd men wel degelijk op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat verzoeker effectief onvermogen is.

Dat er dan hier ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.3. Verzoeker betoogt in een derde middel dat er sprake is van machtsafwendings. Hij stelt dat er sprake is van een "miskenning van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie".

Hij stelt als volgt:

"Aangezien verzoeker hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor maatschappelijke integratie op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt.

Dat het manifest miskennen van het feit dat de referentiepersoon dewelke aangeduid werd door verzoeker niet ten laste zou zijn van de Belgische staat, een afwendings van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissingen het artikel 1 van deze wet schenden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet

zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Verzoeker wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de hierin vervatte voorwaarde dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar ten laste dient te zijn van de burger van de Unie die hij wenst te vervoegen. Verweerder verduidelijkt dat om als ten laste te kunnen worden beschouwd van een burger van de Unie er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan in het land van herkomst of origine. Verweerder merkt hierbij op dat verzoeker de Ecuadoraanse nationaliteit heeft doch voorafgaand aan zijn komst naar België in Spanje heeft verbleven. Hij gaat concreet in op de verschillende voorgelegde bewijsstukken, doch geeft aan dat hieruit enkel volgt dat verzoeker hier geen financiële steun heeft gevraagd van het OCMW, hij geen eigendommen heeft in Ecuador en hij op 27 april 2015 reeds was afgeschreven in Spanje en aldus niet afdoende wordt aangetoond dat verzoeker effectief onvermogen is en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. Verder stelt hij dat ook niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische Staat. Verweerder besluit aldus dat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker effectief ten laste was en is van de referentiepersoon. Verzoeker wordt daarnaast bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat zijn legaal verblijf in België is verstrekken.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat hij een familielid is van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Het is niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg, opdat hij als familielid in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn Spaanse moeder.

Opdat kan worden aanvaard dat verzoeker ten laste is van zijn Spaanse moeder dient het bewijs voor te liggen dat hij materieel wordt ondersteund door de Spaanse ascendent die in België verblijft omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat verweerder de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Spaanse ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, in het land van herkomst reeds ten laste was van deze Spaanse onderdaan en er toen reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het is niet betwist dat verzoeker ter staving van de thans voorliggende aanvraag volgende stukken voorlegde: een attest van het OCMW van Antwerpen van 4 februari 2015 dat hij op geen enkel ogenblik financiële steun vroeg, een attest van het Ecuadoraans kadaster van 14 april 2015 dat hij geen eigendommen heeft in Ecuador; een attest van het stadsbestuur van Madrid van 27 april 2015 dat hij aldaar is afgeschreven; en een arbeidsovereenkomst en loonfiches van zijn Spaanse moeder.

Wat deze stukken betreft, oordeelde verweerder dat aldus nog geen afdoende bewijs voorligt dat verzoeker onvermogen is en evenmin dat hij voorafgaand aan het indienen van huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste is van de referentiepersoon. Hij duidt in dit

verband dat het gegeven dat verzoeker in Ecuador geen eigendommen heeft niets zegt over eventuele andere mogelijke bronnen van inkomsten die hij heeft en aldus geen voldoende bewijs van onvermogen vormt. Hij stelt dat daarenboven de vaststelling zich opdringt dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België reeds enige tijd in Spanje verbleef. Wat dit laatste land betreft, stelt verweerder vast dat enkel een attest van 27 april 2015 voorligt dat hij aldaar is afgeschreven gelet op zijn komst naar België, doch zonder dat aldus enig stuk voorligt waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen is. Verweerder geeft verder aan dat geen bewijzen voorliggen dat verzoeker in zijn land van herkomst of origine reeds financieel werd gesteund door de referentiepersoon.

Gelet op deze vaststellingen van verweerder, die verzoeker op zich niet betwist, komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor waar verweerder besloot dat verzoeker onvoldoende aantoonde dat hij ten laste is van de Spaanse referentiepersoon.

Verzoeker betoogt dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing worden tegengesproken door de door hem bij de aanvraag voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches op naam van de referentiepersoon en dat met deze laatste stukken geen rekening is gehouden. De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat in de bestreden weigeringsbeslissing uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van deze stukken, zodat kan worden aangenomen dat deze stukken door het bestuur in rekening zijn gebracht. Het gegeven dat de referentiepersoon in België een inkomen heeft uit arbeid zegt verder op zich niets over de vraag of verzoeker in het verleden, dit is voor de komst naar België, in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er blijkt aldus immers nog niet dat verzoeker op dat ogenblik was aangewezen op dit inkomen van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Dit betoog vermag aldus niet aan te tonen dat verweerder bij voorgaande beoordeling is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

In zoverre verzoeker aldus kritiek uit op de overweging in de bestreden weigeringsbeslissing dat gelet op de voorgelegde stukken niet blijkt dat de referentiepersoon zelf niet ten laste vast van de Belgische Staat, stelt de Raad allereerst vast dat verweerder zich hierbij steunde op de vaststelling dat er geen attest van het OCMW werd voorgelegd voor wat betreft de referentiepersoon. De Raad merkt op dat het gegeven dat een persoon werkt en een inkomen geniet uit arbeid op zich nog niet uitsluit dat deze tegelijkertijd een beroep kan doen op een financiële tussenkomst van het OCMW omdat de inkomsten uit arbeid hem of haar niet toelaten een menswaardig bestaan te leiden. In ieder geval dringt zich daarnaast ook de vaststelling op dat – zoals ook wordt aangestipt in de nota – dit motief in de betreffende beslissing dat niet blijkt dat de referentiepersoon zelf niet ten laste is van de Belgische Staat een bijkomstige, overtollige redengeving betreft. De vaststelling dat niet blijkt dat verzoeker onvermogen is en evenmin dat hij in het verleden, dit is voor de komst naar België, in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon, volstaat reeds om te besluiten dat niet afdoende het bewijs is geleverd dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon. Zelfs indien wordt aangenomen dat de inkomsten van de referentiepersoon zouden toelaten een bijkomend persoon ten laste te nemen, vermag dit op zich nog niet aan te tonen dat verzoeker ook werkelijk is aangewezen op deze inkomsten om in zijn basisbehoeften te voorzien. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is in die zin dat aan verzoeker werd gevraagd, toen hij zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart op 4 februari 2015 indiende, om te bewijzen dat hij onvermogen is en in het verleden “ten laste” was van de referentiepersoon.

De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid ook geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28

april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij instelt en zijn aanvraag te vervolledigen, zoals hem uitdrukkelijk en persoonlijk werd meegedeeld.

Waar verweerder op goede gronden vaststelde dat verzoeker in gebreke is gebleven om afdoende bewijs voor te leggen omtrent het ten laste zijn in het verleden van de referentiepersoon, kan worden afgeleid dat verzoeker zelf nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid derwijze dat een vernietiging van deze beslissing zich zou opdringen.

Verwijzend naar voorgaande bespreking van het middel, merkt de Raad op dat verzoeker ook geenszins concreet aannemelijk maakt dat het bestuur met enig door hem ingeroepen element of stuk, of enig gegeven dat hem bekend diende te zijn, ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.5. Er moet verder worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739; RvS 23 december 2008, nr. 189.191). De beschouwingen die verzoeker naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending. Hij betoogt in dit verband allereerst dat verweerder “*op flagrante wijze de feitelijkeheden miskent*”, doch maakt zulks geenszins concreet aannemelijk. In wezen richt verzoeker zich op dit punt daarenboven andermaal op het overtollig motief dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische Staat. In zoverre verzoeker daarnaast nog betoogt dat “*het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie*” werd miskend, kan de Raad enkel vaststellen niet de minste verdere en begrijpelijke toelichting in dit verband wordt verstrekt.

2.2.6. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS